

φρόνημα. Ἡ ἐρώτησις «ἔχει χρήματα;» ἤρχισε νὰ παρακολουθῆται καὶ ὑπὸ τῆς ἐρωτήσεως «Πῶς τὰ ἔκαμε;» Προσέτι δὲ καὶ αὐταὶ αἱ μητέρες, αἵτινες πρὶν ἐφαίνοντο ἐπαναπαυόμεναι μόνον ἐπὶ τῆς βεβαιότητος ὅτι οἱ μέλλοντες σύζυγοι τῶν θυγατέρων των ἔχουσι χρήματα, ἤρχισαν τῶρα νὰ ἐρωτῶσι πῶς οἱ καλοὶ γαμβροὶ οὗτοι ἀπέκτησαν τὰ χρήματα. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι πρεῖοντος τοῦ χρόνου καὶ ὁ λαὸς μας, ἔτι καλλίτερον ἐκτιμῶν τὰ πράγματα καὶ τὰ πρόσωπα, θέλει δώσει καὶ εἰς τὸν πλοῦτον καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν τὰς ἀνηκούσας αὐτοῖς θέσεις, καὶ οὕτω κλείσει τὴν ἀνοικτὴν πρὸς τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην σήμερον θύραν.

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΕΙΟΣ ΤΟΥ.

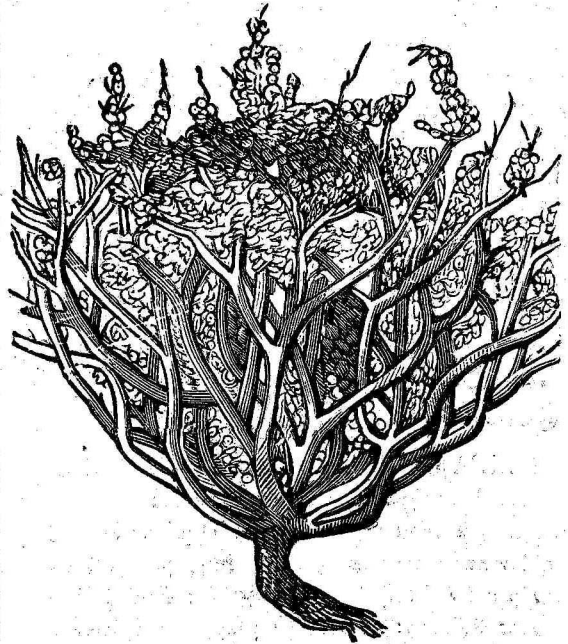
Ὑπῆρχε ποτε ἄποιοις πλούσιος κύριος ὅστις διατῆρει εἰς τὴν οἰκίαν του μωρόν τινα (καθὼς ἐσυνεβιζον νὰ κάμωσιν οἱ μεγιστᾶνες εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους διὰ νὰ διασκεδάζωσιν) εἰς τὸν ὅποιον ἔδωκε μίαν ῥάβδον, διατάξας αὐτὸν νὰ τὴν φυλάττῃ ἕως οὗ οὗτος ἤθελε συναπαντήσῃ κανένα μωρότερον ἑαυτοῦ· καὶ ἐὰν ἀπῆντα τοιοῦτόν τινα νὰ τοῦ τὴν παραδώσῃ.

Μετ' ὀλίγα ἔτη, ὁ κύριός του ἡσθένης, καὶ ἡσθένης μάλιστα ἕως θανάτου· ἐλθὼν δὲ ὁ μωρὸς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἔπρεπε μετ' ὀλίγον νὰ τὸν ἀφήσῃ. «Καὶ ποῦ θέλεις ὑπάγει;» ἤρώτησεν ὁ μωρὸς. — «Εἰς ἄλλον κόσμον ἀπεκρίθη ὁ κύριος. — Καὶ πότε θὰ ἐπιστρέψῃς; μετὰ ἓνα μῆνα;» — «Οὐχί.» — «Μετὰ ἓν ἔτος;» — «Οὐχί.» — «Πότε λοιπόν;» — «Οὐδέποτε.» — «Οὐδέποτε! καὶ ποῖαν προμήθειαν ἔκαμες διὰ τὴν εὐδαιμονίαν σὺ ἐκεῖ ὅπου ὑπάγεις;» — «Τίποτε, οὐδὲ τὸ παραμικρόν.» — «Τίποτε;» εἶπεν ὁ μωρὸς, οὐδὲ «τὸ παραμικρόν; Τότε ἰδοὺ, λάβε τὴν ῥάβδον σου. Ἀναχωρεῖς διὰ παντός, καὶ χωρὶς νὰ κάμῃς τὴν παραμικρὴν ἐτοιμασίαν διὰ ταξίδιον, ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐπανέλθῃς οὐδέποτε πλέον! Λάβε τὴν ῥάβδον σου, διότι ἐγὼ οὐδέποτε ἔπραξα τοιαύτην ἀνησίαν.» Ποῶς τάχα νὰ ἦτο μωρότερος ἀπὸ τοῦ δύο τούτους;

ΛΟΓΟΙ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ.

Ὅτε ὁ Σεβήρος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, ἤσθάνθη προσεγγίζον τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἀνέκραγεν, «Ἀπῆλυσαι πᾶν πρᾶγμα, καὶ πᾶν πρᾶγμα δὲν εἶναι τίποτε!» ἔπειτα διατάξας νὰ τοῦ φέρωσι τὸ κιβώτιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐμελλον νὰ ἐγκλείσῃ τὴν κόινον του, διότι τὰ σώματα κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων ἐκαίοντο, εἶπε «Μικρὸν κιβώτιον, σὺ

θέλεις περιέχει ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὅποιον ὁ κόσμος ἦτο πολὺ μικρός!» «Ματαιότης ματαιότητων τὰ πάντα ματαιότης.»

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΩ.

Μερικαὶ βεβαίως τῶν μικρῶν ἡμῶν συνδρομητῶν ἔχουσιν ἀκούσει καί τι περὶ τοῦ περιέργου τούτου ῥόδου, τοῦτέστι, πῶς ἀφρὺ ξηρανθῇ πάλιν ἀνανεοῦται ἅμα τεθῇ εἰς τὸ ὕδωρ. Περὶ τούτου ὅμως πολλὰ παιδία ἔως ἀκόμη ἀμφιβάλλουν. Ἀλλὰ πρὸς πληροφάναν αὐτῶν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμῶν περιήγησιν πρὸ δύο ἐτῶν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εἶχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ βεβαιωθῶμεν τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς ιδιότητος τοῦ παραξένου τούτου ῥόδου· καὶ πράγματι ἔχει καθὼς κοινῶς πιστεύεται· ἡγουν τὸ ὅλως καταξήρην τοῦτο ῥόδον ἀναλαμβάνει ἐκ νέου ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ ζωῆν. ἅμα τεθῇ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποβάλλει αὐτὴν ἅμα ἐκλείψῃ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀπορροφηθεῖσα ὑγρασία.

Πόθεν οἱ ἱατροὶ λαμβάνουσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν.

Βασιλεὺς τις τῆς Περσίας ἔστειλεν εἰς μίαν φυλὴν τῶν Βεδουίνων περίφημόν τινα ἱατρὸν ὅπως φρωτίσῃ διὰ τὴν υγιάν τῆς φυλῆς ἐκείνης. Φθάσας ὁ ἱατρὸς εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον κατῴκουν οἱ Βεδουῖνοι, εἶπεν εἰς αὐτοὺς τὸ αἷτιον τῆς ἀποστολῆς του, καὶ